

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JOHAN VON BRUCKE

Η ΠΑΛΑΒΗ

ιαστρο—Φρίτς και ή γυναῖκα του ή Μπέρτα. παγαδίζουν δύνη μήνες τώρα, μέρα—νύχτα. 'Ο πατέρας του Φρίτς, στρατιώνος και ξεροχέφαλος καθός είναι, πήρε ένα παιδάκι από τό δοφανοτερφείο, τό νιοθέτησε και τον έγραψε ό,τι είχε και δὲν είχε. Κι' ὥλα αιτά, για πεύσια τῆς γυνής του, που τον έβγαζε γλυκόσπι και τον «φραμπάνε».

'Η Μπέρτα, τό φυσάει αιτά και δὲν κοινώνει και σίγην όπια τ' άδικα στὸν ἄνδρα της, που δὲν μπορεῖ νά επιβιβή τον γέρον. 'Ο μαστρο—Φρίτς πάλι πατηροφέτη την γυναῖκα του πώς με τὸν τρόπο της και τα καμούματα της έφερε τὸν πατέρα του σ' αιτά τὸ σημεῖο.

Τό ἀνδρόγυνο δὲν ήταν ποτὲ ἀγάπημένο, μά τώρα τὰ πράγματα πρωτότερεφαν. 'Η περιουσία του γέρον είναι πολὺ μεγάλη και η Μπέρτα δὲν ἔνοιε νά τῆς φύγῃ ἀπό τὰ χέρια μὲ κανέναν τρόπο. 'Από λόγο σὲ λόγο λοιπόν, κι' ἀπό βρισκά σὲ βρισκά, φτάσαντα στὰ ἄκρα. 'Αρού ψίταν δηλα τάχαν νά ποιη, μάρτιες δὲ καθένας δ.τι βρέθηκε πούρογε και ξηλοφροτήκηκαν για καλά.

"Ένα ὄλλο ἀνδρόγυνο, θά τελείουντες δῆς ἐδό τὸν καιρόν και θὰ ισούχαζε. 'Ελα διως του ή Μπέρτα ήταν ποτὲ στρατιώνη και ποτὲ ξεροχέφαλη ἀπό τὸν πεθερό της; 'Άσε πει τὴ φιλοτιμία της που δὲν τῆς ἐπέτρεπε νά γίνη ο στόχος τῆς εἰρούνας τοῦ χωριού. Τί θὰ έλεγχεν οι ζωμένοι δηλαν θὰ πέθανε ο γέρος και θὰ τὸν κιλονομούντες κείνο τὸ παληόταδο, που κανεὶς δὲν ήξερε ἀπό ποιν βαστούντες ή ορούντες του;

"Αρχιστο λοιπόν ή Μπέρτα πάλι τὸν καιρόν, κι' ο καιρός θὰ τελείουντες ἄσχημα, ἀν τὴ στημὴ που έσωσε νά πάψῃ ένα κοντόξενο, δὲν οσφιζόταν πάτη. Πέτρες μὲ μᾶς τὸ κοντόξενο ἀπό τὸ παράθυρο, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ σπέρτηρε: Γιὰ νὰ μην τὸ περάστη τοῦ πεθεροῦ, ἔπειτε νά λειπει τὸ δοφανό ἀπό τὴ μέση. 'Ο καλύτερος τρόπος για νὰ λειπῃ, θὰ ήταν νά πέσῃ στὸ ποτάμι, που γινόταν καταρράκτης λίγο ποτὲ ἔξω ἀπό τὸ χωριό. Τὸ παδί θὰ μπορεῖ νά τέσσαρα μάρτια καθός θὰ έπιαζε, λεπτοστόταν κατόπιν τοῦ πατέρα της νά τὸ σπρώξῃ...

Σκέψηρε πρῶτα τὸν ἄνδρα της, μά κατάλαβε ἀμέσως τόπο δέν θὰ τὰ κατέφροντα καλά, και ήταν στενόκαρδος καὶ φοβιταρόης. 'Άσε πον ἀν τὸν ἔβλεπε κανένας κωμανὸς κοντά στὸ παδί, θὰ πήγαινε και ὁ κόπος καμένος και θὰ σάπτης στὴ φύλακη.. 'Αφού είδε ως ἀπόειδε τόπο δὲ θάνατον τίτοτε, οὔτε αιτή, οὔτε διαρκούντες δὲ άνδρας της, ἀρχιστε νά διαγκάντη τὰ χέρια της ἀπό τὴ λύσσα, δηλα, ξεφανα, ἔξω ἀπό τὸ παράθυρο της ἀκουντήστηκε ένα σωρτό φαγισμένο πραγούν. Περινότε η Τζούλια ή παλαβή.

II

"Η Τζούλια, ή παλαβή, ήταν μιὰ νέα κοπέλα μ' ἀγάπειστα πάντα μικρά και ξεπλυμένα γαλανά μάτια. 'Οιο τὸ χωριό την πείραζε και τὰ παιδάκια την ἔπαιρναν κατά πόδι, τὴν περοβολούσαν και τὴν τυπωνύσσαν.

"Οι της ἔλεγχεν, τὸ πλοτεῖν. Πίστεντε ἀκόμα κι' ένα σωρὸ παλαιομάρε, ποτὲ δὲν τὶς είχε πει κανεῖς. Μίλαγε μὲ τὰ λοιπούντα κι' δηλαν ξαφούνειν, τραγούνδαγε μὲ φαγισμένη σηρή φωνή λόγια, χωρὶς νόμιμα. Γρίφες στὶς λαρυγγαδὲς κι' ἔπιαζε στὴν ἀπροποτάση μὲ τὰ πολὺ μικρὰ παιδάκια, ποτὲ δὲν είχαν κακίες και δὲν τὴ περοβολούσαν. 'Επωνε κοινέντα μὲ τὰ ποινιά, ἔλεγε πὼς καταλάβανε τὸ πραγούν τους και γελούσε. 'Οιο γελούσε...

Μιὰ μέρα στάθηκε νά τὴν πετροβολήσουν, γιατὶ κατόπιν τῆς εἶτε, ότι φίγουντο... πουφέτα γιὰ τὸ γένο της. Μιὰ ὥλη μέρα ἀνέβηκε πάνω στὸ βουνό και γινοτε μὲ μιὰ ἀγγκαλιά ξερόλιαδα. Είπε πῶς τὰ ξερόλιαδα τὴν είχαν φωνάξει μόνα τους γιὰ νὰ τὰ σώση ἀπό τὸ γέρον. 'Η κοινέντας της μωσές, χωρὶς καπιτανία στηνοχή είχαν κάτια ἀπό τὸ ποικιλούντα ποταμούν κι' ἀπό τὸ βούνισμα τῶν δέντρων, δηλα τὰ λυγίζει ο ἀνεμος. "Εκοβε τὴν κοινέντα και γελούσε. Κι' δηλαν ἀκόμα ξέλαγε, τὸ κλάμα της γινόταν μὲ μᾶς γέλιο, ένα γέλιο σὰν καμπάνια, λίγο φαγισμένο, μά χτιστρό, ποτὲ ἔπειρε σιγά—σιγά και τελείωσε σὲ βήρα.

"Ένα χρόνο πώρα, η Τζούλια ή παλαβή ήταν πολὺ λυπημένη. 'Ο Μαστός, τ' διωμόρο παληράρι που έγραψανταν στὴ φάμιτσια, τῆς είχε πει πὼς ήταν ἀφρωδωνιστικά του, μά δὲν τὴν στεφάνωνε.

"Από τὴν ἡμέρα ποτὲ της τὸ είπε, κάθε βράδιν, τὴν δῆσα ποτὲ κατηφόριζε δὲ Μαστός ἀπό τὴ φάμιτσια στὸ χωριό, η Τζούλια κρυβόταν στὸν φράστες ποτὲ πληντούσε: πότε έκανε τὸ τελείων, πότε τὸ γρύλιο και πότε τὸν πετούσε λεπιούντα. Τὸν ντερεπόταν και τὸν προβόταν, μά θησει λαύλας νά ξέρει πὼς δέν τὸν έχεινούσε. Τὰ περισσότερα βράδια, δὲ Μαστός πέρισσοτε μπροστά της χωρὶς νά τῆς

δίνῃ προσοχή, ἄλλα βράδια πάμι, ποὺ ήταν καικόνεφος, σταματούσε, τὴν ἄρχης στὶς βριστές και τὴν περοβολούσαν. 'Έκεινο τὸ βράδιν ὅμιος, δὲ Μαστός είχε κέφι και σταματήστρε. Τῆς είτε πάλι λίγα εἰρωνικά γλυκάλογα κι' ἔπειτα, στων τίην ἀποχαρτούσε, τῆς ἔπειτε μὲ τὸ χέρι του ένα φίδι.

— Τζούλια, τῆς είτε, ἔτοιμασε τὸ νικριό, γιατὶ τὴν Κυριακή θὰ γίνην ό γάμος.

Και η Τζούλια, η Τζούλια ή παλαβή, ποτὲ περίμενε ένα χρόνο τώρα παραμένειν αιτή τὴ χαρά, έχανε τὴ χαρά της τραγούνδη και τούλεγε σ' όλο δόμιο, κατηφορίζοντας ποδὸς τὸ κορδιό...

III

"Ακούσει λιπάνταν ή κυρά Μπέρτα τὸ παλαβῆς τῆς παλαβῆς κι' αμέτον κάτι σὰν ἀστραπή τῆς φότισε τὸ νοῦ. Βγήκε στὸ παράθυρο και τὴ φόναξε. 'Η Τζούλια κοντοπάθηρες μ' ἔπειτα μπέτρα μέσα στὰ φοβισμένη. 'Η Μπέρτα τὴν παλοδέχητρε, ἀναψε ένα περί, γνήγεντας στὸν ἄνδρα της νὰ σωτάσῃ και τὴ φότησε :

— Τι πραγούντας έτσι καρούμενα, Τζούλια;

— Τί Μαστό!.... Θὰ μὲ στεφανόντη δὲ Μαστός τὴν Κυριακή... Μού τὸ είτε απόψη.

— Σοῦ τόχη τεῖ ένα χρόνο πώρα, Σὲ κορούδενει.

— "Οχι, δὲν πορούδενει.... Μούπε τὴν Κυριακή στεφανόντουμα.

— "Ετσι κουρελίμα; Χωρὶς πέπλο; Χωρὶς νιφακό μπουκέτο; Χωρὶς φόδεμα;

— Θά πάλι νὰ κόψω στὴν κορφή τοῦ βοινοῦ κειμωνικούς νὰ κάνω μπουκέτο.

— Καὶ τὸ πέπλο; Πιού θὰ βρῆς πέπλο, κατακαιμένη παλαβή;

— Τὴν Κυριακή στεφανόντωμα. Θὰ παρακαλέσω τὴν καταχνά νὰ μὲ σπελασμό.

— Καλά! τὸ μπουκέτο ἀπό κειμωνικούς και τὸ πέπλο ἀπό καταχνά.... Αἱμε τὸ φοντεάνη; Χωρὶς μεταξώτω φουντάνη, δὲν θὰ σέ διώξῃ. 'Ο Μαστός θὰ ντεραπτε και τὰ φτυάρης:

— Δέν έχει φοντεάνη η Τζούλια!.... Δέν έχει φοντεάνη η Τζούλια!....

— 'Η Μπέρτα τὴν ἀφήσει νὰ κλάμη. Ποντορή και στρατιώντη καθός ήταν, ήξερε νὰ διαλέγη τὶς στυμές γιὰ νὰ μεγαλώνη τὸ μαστινό της παλαβῆς. 'Ανοιξε μὲ τὴν ήσυχη της ένα σεντούκη και ἔγινε ἀπό μέσον ένα κουμάτι κατακούνωμα μεταξούδη μὲ κρυστά πρανταρίνια, πού τὸ είχε ἀπό τὴ γαργά της. Τὸ ξεδέλωσε και τὸ τίναξε έμπειρος στὰ μάτια τῆς παλαβῆς.

— Δέν έχει φοντεάνη η Τζούλια!....

— Τὰ μάτια τῆς παλαβῆς ἀλλαζάνων ἀμέσων έκφραστα και —τοσούς καθεύδεταις ποτὲ πήρε δὲ ο πατέρας του μαστρο—Φρίτς;

— Ναι. Παλιζουμε συγχάνη στὴν ἀσφαλτοσταύρωμα μὲ τὰ βάτσαλα.... Ξέρω.... "Ένα σανθό κεφαλίκι.... Ξέρω....

— "Άζον λοιπόν. Αρρι, καθός θὰ πάγετε, θὰ τὸ σπρώξης νὰ πέσετε στὸ ποτάμι.

Τὰ μάτια τῆς παλαβῆς σύνσανε μὲ μᾶς. 'Η Μπέρτα καταύλαβε ἀμέσως και πρόβατας:

— Τὸ ποτάμι αἴρω δὲν θάναι ἀπό νερό. Θάναι γιαλι άναλυτό. Θάναι καθέργετη τὴν θὰ κυλά. Τ' ορφανό θὰ κυλήστρε ἐπάνω ἀπάλια κι' δηλαν θάνατο πῆρε στὴν είρωνα μὲ τὸ κορδιό, πού κατεβαίνει τὸ ποτάμι ἀπότομα, θὰ κάνη τοσιλίθρα. Θὰ δης πῶς θὰ καρή. Κι' έσι θὰ καρής: θὰ σῶ δώσω πο φουντάνη.

— Η Τζούλια ή παλαβή κυττάζει τὴ Μπέρτα στὰ μάτια κι' ἔπειτα τὸ μεταξούτω:

— Γιαλλ ἀναλυτό!.... Θὰ κάνη πουλίθρα;....

— 'Η Μπέρτα κοινήσαντα ποταμού και κεφάλι και κάνει τὸ μεταξούτω γιὰ γαλαζία στὸ φῶς τοῦ κεριοῦ.

— 'Η Τζούλια κάνει ένα κίνημα σὰν νὰ στρώχην τὸ παδί, τραβέται, ξανακάνει τὸ ίδιο κίνημα:

— "Έτσι; — Ναι!

— "Άρχοτε νὰ μαρτάνω γιὰ καλά. 'Από τὸ μνηστικό περιστέριδα, κάνει δυ—τρεῖς βόλτες στὸ δωμάτιο,

— Επειδή ποτέ πατέρας της έγραψε ποταμού και κεφάλι και κάνει τὸ μεταξούτω:

— Γιαλλ ἀναλυτό!.... Θὰ κάνη πουλίθρα;....

— 'Η Μπέρτα κοινήσαντα ποταμού και κεφάλι και κάνει τὸ μεταξούτω γιὰ γαλαζία στὸ φῶς τοῦ κεριοῦ.

— 'Η Τζούλια κάνει ένα κίνημα σὰν νὰ στρώχην τὸ παδί, τραβέται, ξανακάνει τὸ ίδιο κίνημα:

— "Έτσι; — Ναι!

— "Άρχοτε νὰ μαρτάνω γιὰ καλά. 'Από τὸ μνηστικό περιστέριδα, κάνει δυ—τρεῖς βόλτες στὸ δωμάτιο,

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσάε στή Γεωργία Σάνδη).

Φίλη μου.

Κάτι σου πώ πάστριψε, κάτι πού θα σου φαγή γελοίο και ήλιθιο... Θα σου τώλεγκα μάλιστα με το στόμα όπο τρίν. τήν ώρα που γνωρίζεις απ' τον περίστατο...

Μα φοβήθηκα... Θα μου γελούσες καταμοντρου, θα με κορόδευες απολαγχα, θα μ' ξέλεγξες κακοπάδια και μ' ασφαλώς θα μου τίς έβρεχες...

Κι' αν πάλι ήμαστα στο σπίτι σου... θα μέτραγα τα σκαλοπάτια...

Στό γράμμα δώμας βρίσκω το θάρρος που μονάδεις καθά τα αωτά μου δεν δ' απόδουν τις δίκαιες καταδίκες σου... Θα σου το πώ λοιπόν :

Σ' άγαπω!...

Άπο την πρώτη στιγμή που σε άντεχουσα, όπο τήν πρώτη βραδειά που με προσκάλεσες στο σπίτι σου... Σων τώραρντα πόσον καιρό, νομίζοντας πώς θα ξεχνούσα... Νομίζοντας πώς κάτι τι στο χαρακτήρα σου, τόν ασυνήθιστο για γυναίκα χαρακτήρα σου, θάτινγε το παράξενο και μίαδικαιόληγο — καί...

Ο Ο Ο Ο ΕΞΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ Ο Ο Ο

μή σου κακοφανεί από — καί ξαντινό αιθλήμα μου... Αγωνίστηκα σάν αφηνιασμένος μαζί του... Κι' αφού τα έλαττωματά σου πού τά μετρούσαν ένα-ένα καί τά μεγάλων πολλ στο μυαλό μου, δεν στάθηκαν αξια νά τινίσουν την αξιαφέντια μονάχο μου, κατατυλάστηκα μονάχο μου, με τήν θέληση μου γιά μόνο σώμασα, νά ξερριζώσω τὸν παράλογο καί απότον έρωτά μου για σένα...

Άλλη νικήθηκα, Γεωργία... Καί περιμένο τώρα με σχενιμένο τὸ κεφάλι, σάν τον κουρελιασμένο ένοζο άλλητη, τήν καταδίκη μου απ' τὸ γλυκό σου στόμα... Θα της ίσως: «Ούφ!...» Άλλος καί τοντος, πάλι, που θα με σταυρώσῃ σάν Χριστό!

Είναι ή συνηθισμένη σου φάση, Γεωργία μου, πιό τοσιντερό από μαστίγιο... Πιό καντερή από βραστό κατάραμι... Με απότη διώχνεις δύσους σου λέν πάς σ' άγαπον, κι απότη θα ξετομίσης καί γιά λογαριασμό μου...

Επειδόμενε την, άγαπη μου χερσή, μά έγώ δεν θα έποχωρίσω... Τά μάτια μου θα σου φωνάζουν αδιάκοπα: «Σ' άγαπω!...» Γιατί «Σ' άγαπω, γιργή μου!»

(Ο Ριχάρδος Βάγνερ στή Ματθίλδη Βέζεντον)

Ζωρίζη, καλοσαΐδη τού 1858.

Τοίχη προϊ.

Έκλεκτη μου φύη,

Ίσως καί νά μήν την σεριμενες τόσο γρήγορα την έπιστολή μου απότη, που σού το στέλνω μπαντοντας στη δική σου... Στή δική σου έπιστολή που είναι στεφανωμένη απ' της άκτινες της γοητείας και απ' τὸ μυστήριο τὸ υπέρτατο μαστίγης καί μάγνης καί ληφτῆς άγάπης... Της κοινῆς κι' αμοιβαίς μας λατρείας...

Ζειτάει σιδόν καθηφέτη που πέπτει κάτω. Έπειτα πάλι αρχίζει τὸ πέπτογμα της γύρω από τὸ κεφάλι της Τζούλιας και ξέμονα πάλι, δύος μπήκε, βγαίνει και χάνεται στὸ σωτάδι. Τότε ή Τζούλια ή παλαβή, αρχίζει με τὸ πλάσμα, «Ένα κίλιμα αλλακτικο, άντονο...» Ή Μπέρτα περιμένει νά γίνεται τὸ κίλιμα της Τζούλιας γέλιο, δύος γινόταν πάντα. Περιμένει... περιμένει... μά τον κάκουν οι λυγμοί της Τζούλιας γίνονται βαθύτεροι, πιό σταρακτικοί. Η Μπέρτα χάνει τὴν μανούνη της, διπλώνει γρήγορα-γρήγορα τὸ μεταξώτο και σπόρωνται τὴν παλαβή νά βγή ξένο.

— Ανδρι που θα παίξετε, της λέει, του δίνεις μά σπρωξιά...

Κι' ξεπέται ξέρεις νά σου δώσω τὸ μεταξώτο... Καί την Μνιακή...

Μά δεν πρόφτασε νά τελειώση. Ή Τζούλια η παλαβή βγαίνει παραπάντας. Τὸ κλάμα της γίνεται πιό συρτό κι' οι λυγμοί που τὴν ταρδήσουν πάντα, μετατρέπονται σε σκοτιδό, γίνονται κι' αντοί σιγά-σιγά τραγούδι, μαστρογόνη λατητέρο:

— Ή Τζούλια δεν θα παντρευτή... Ή Τζούλια δεν έχει φουστάνι... Ή Τζούλια δεν θα στρώξει τ' δραγανό... Δεν θα τὸ πνιξή... δούλη... δούλη... Ή Τζούλια δεν θα πάρει τὸν Μαθιό... Τ' δραγανό θα πατήσει πάντα μέ τα λουσούδικα... Η Τζούλια δεν έχει φουστάνι... Η Τζούλια δεν θα πάρει τὸν Μαθιό...

"Επιστη τήν πέννα νά σου γράψω καί κάποιος αλλόκοτος φύδος, κάποιος δισταγμός κομισός, έμπτοδησε στήν αρχή τὸ ζεύ μου... Τὸ καταλάθαντα νά τρέψη, κι' θίτερα από μά σκέψη πιό φυγοή, άνακλαντα τήν ατία αντού του φανούμενον...

Θα σου τήν ξένουλογηθῶν: Φοβοῦμαι, ξεκωφιστή μου φύη... Φοβοῦμαι νά σου φράσω... Δεν ξέφω τί λόγια νά χαράσω πού νάνα αντάξια της ιπέροχης έπιστολής σου και τῶν θείων σηνασθημάτων που ζεύνονται απ' τήρη φυγή σου στὸ άστρο της χαρού...

Θα προσπαθήσω νά σου πάω καί γώ διώ λόγια... Θα μοντζούρωσω κι' έγώ λίγο χαρού με τήρη απέραντη λαχτάρα της φωνής σου θαρδεῖ...

"Ο, τι θα διυθάσης, κρίνε το με έπιείσεια...

"Επειδή λοιτόν, διλόειρο μου άγαλονδή, νά μ' άγαπας οσσού εγώ σ' άγαπω, γιά νά στεφανωθούνε ή κοινές, ή σκληρός προστάθμεις μας, με τὸ δάφνινο στεφάνη της έπιτυχεις... Ας φρούρωμε τώρα, ότι τὰ τριβαθέα τῆς πονεμένης μας φυγῆς, τή θείων ξαναπούρηση που μᾶς ζαρούσενε ή δύνοντας έπιτυχεις...

Θρησκός αλληλαγάπης μαζί φροές μαζί, τὸν άγνωμα τὸν τραχύ, πού τόσες φροές μαζί ξρούζε, γονιατιστούς, κοινοδιαπισμένους, κατάχαμα στὸ χώμα... Μά μετά ποτέ μας δέν φοντζίσω καί γιά λογαριασμό πάσι την απότομη άνηφορά του τελικού σκαπού μας!...

Πιαστήραμε αλλήστοι απ' τὰ γέραια, άποιτηρες έπανω μου, στριπτήκα στὸν ώμο σου, καί γά μας πάλι... Ματωμένοι απ' τήν κούραση, λαγνιασμένοι απ' τὸ γονάτισμα, ορείλεμποντας απ' τήν άσοινη ταχαραγή τοῦ κόσμου, ξαναοιζούμε με μεγαλείτερο κονφάριο καί με καινούργια πίστη την πάλη μας, γιά την απότομη άνηφορά του τελικού σκαπού μας!...

Καί νά μας... Φτάσωμε πειτε σ' αντή, νικητή, γεμάτοι γλυκεία ικανοποίηση απ' τὸ σάρωμα τόσων και τόσων έμπτοδων...

— Αχ! απέραντη λατρεία μου, έπιπτα μου μοναδική, τί στιγμές ήσουν εξενέσσε...

Ποτὲ αλλοτε, ποτέ μου ως τώρα, δέν δοκίμασα τέτοες στιγμές έντονες και τόσο ταραγμένες...

Τις ξέρεις και σύ τις στιγμές απέτες, ξέρεις και σύ την έπανω σου τὰ ταρακαρέα, τὰ βαθούλα οημάδια τους και κρίνε με δέν λέων φέμιστα. Καί ξέρεις απόμα κάτι;

Θά στὸ πῶ, γιατί είνε πάτοντη άναγκη, και φρόντισε, προστάθησε νά σωμασθούμε μ' αύτο, σε θεραπευτής την θέληση της δικής σου, δεν θέλειν την θέληση της δικής σου, κι' αν δο ο α, δ. Β ά γ ε φ!...

Συμμορφώσους ήμως, πρός Θεού, μ' αύτο γιά λίγον καιρού ακόμα...

Δάγκωσα την φυγή σου, δεν θέλειας αλλαγιαρία γύρω σου, φέρως με συχνά στην θύμηση σου, και... και περιμένεις από μένα, μωσικά και με λαζατάρα, το σύνθημα γιά νά πετάξεις πρόσωχη στην άγκαλιά μου.

Δέν θ' άγημα σύ σε προσωκάσω... Κουφάριο, γλυκεία μου... Ο ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΣΟΥ, πολλ κλαίει αύτη τη στιγμή...

Πρέπει δηλαδή ν' άργησουμε λιγάκι νά ξαναδωδούμε!!!

Πονάς... Φωνάζεις απ' τὸν σπαρτόγμα;... Πόνεσε, λατρεία μου χριστή, φωνάζεις ήσσο μπορεῖς... Αύτού άνακλωνθεὶς λιγάκι τήν φυγή και τής δίνει δίναμαν ν' ανθεξή... κι' αντού αλλοις τε κάπω τήν πονημένης της φύσης της ταραγμένης μου φυγής... έτοις κι' άν προπετεῖται αλκόμα νά πονέσης κι' έσον π' έγώ!

Συμμορφώσους ήμως, πρός Θεού, μ' αύτο γιά λίγον καιρού ακόμα...

Δάγκωσα την φυγή σου, δεν θέλειας αλλαγιαρία γύρω σου, φέρως με συχνά στην θύμηση σου, και... και περιμένεις από μένα, μωσικά και με λαζατάρα, το σύνθημα γιά νά πετάξεις πρόσωχη στην άγκαλιά μου.

Δέν θ' άγημα σύ σε προσωκάσω... Κουφάριο, γλυκεία μου... Ο ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΣΟΥ, πολλ κλαίει αύτη τη στιγμή...

(Ένας άγνωστος σε μιά πολύ γνωστή του).

Δινό λόγια νά σου φιθυρίσω μόνον... Δέν με υποψήφιεσαι καί ποιός είμαι... Και τὸ μουφούρισμα πού θέληγη απ' τὰ στεγνά μου χειλά, και μαμά γνωστή σου φωνή δέν θα συμησηση: Θά είμαι γιά σένα πάντοτε δ' άγνωστος... Αχον τὰ δύο μου λόγια:

"Ημον πλευσμένος χθές, διλημέρις, μονάχος στὸ δωμάτιο μου... Μονάχος... δηλαδή... μια ζ ο σ ο ν !

"Ησσον κι' έσον έκει... Χωρίς νά σταταζεσαι, ήσσον έκει... κι' άλλοσ... κι' ΠΑΝΤΟΥ!... Πιστή σάν σκαλάρι, ήσχεσαι από κοντά μου... Μέ διλουσθείς χωρίς άντιρροι!... Κι' αντού μέ φθάνει... Βοϊσκω σ' α' αντού τήν ευτυχία... και τή λησμονιά... ΕΝΑΣ?

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(Τοῦ Ε. Δ. Μπισόν.)

Πονάς... Φωνάζεις απ' τὸν σπαρτόγμα;... Πόνεσε, λατρεία μου χριστή, φωνάζεις ήσσο μπορεῖς... Αύτού άνακλωνθεὶς λιγάκι τήν φυγή και τής δίνει δίναμαν ν' ανθεξή... κι' αντού αλλοις τε κάπω τήν φύσης της ταραγμένης μου φυγής... έτοις κι' άν προπετεῖται αλκόμα νά πονέσης κι' έσον π' έγώ!

Συμμορφώσους ήμως, πρός Θεού, μ' αύτο γιά λίγον καιρού ακόμα...

Δάγκωσα την φυγή σου, δεν θέλειας αλλαγιαρία γύρω σου, φέρως με συχνά στην θύμηση σου, και... και περιμένεις από μένα, μωσικά και με λαζατάρα, το σύνθημα γιά νά πετάξεις πρόσωχη στην άγκαλιά μου.

Δέν θ' άγημα σύ σε προσωκάσω... Κουφάριο, γλυκεία μου... Ο ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΣΟΥ, πολλ κλαίει αύτη τη στιγμή...

(Ένας άγνωστος σε μιά πολύ γνωστή του).

Δινό λόγια νά σου φιθυρίσω μόνον... Δέν με υποψήφιεσαι καί ποιός είμαι... Και τὸ μουφούρισμα πού θέληγη απ' τὰ στεγνά μου χειλά, και μαμά γνωστή σου φωνή δέν θα συμησηση: Θά είμαι γιά σένα πάντοτε δ' άγνωστος... Αχον τὰ δύο μου λόγια:

"Ημον πλευσμένος χθές, διλημέρις, μονάχος στὸ δωμάτιο μου... Μονάχος... δηλαδή... μια ζ ο σ ο ν !

"Ησσον κι' έσον έκει... Χωρίς νά σταταζεσαι, ήσσον έκει... κι' άλλοσ... κι' ΠΑΝΤΟΥ!... Πιστή σάν σκαλάρι, ήσχεσαι από κοντά μου... Μέ διλουσθείς χωρίς άντιρροι!... Κι' αντού μέ φθάνει... Βοϊσκω σ' α' αντού τήν ευτυχία... και τή λησμονιά... ΕΝΑΣ?